

Dole na Osmatřicáté

To chtěl.

Schoulený do jazzových lovišť v rohu hotelového pokoje,
v klíně s oplechovaným sluncem čeká,
až mu ho přenýtuje skupenství šerověcí.

Až nasliní a poteče zlato.

Až hlava přestane být ježkem v kleci státu Georgie.

Schoulený do jazzových lovišť v rohu hotelového pokoje
přejíždí palcem žaluzie
a pije.

Leje dost,

na smutek, že hrana té žaluzie vůbec není ostrá

a že stejně ztupená je noc –

asi jak tenkrát vyřezávala dětské oči Reye

a místo nich vkládala jasnozřivost.

Radujte se, v zubech nesu Boha
a živého pokládám před vaše nohy!,
zpíval pak ten slepý génius.

To chtěl.

Schoulený do jazzových lovišť v rohu hotelového pokoje,
v rohu hotelové recepce, v rohu požárního schodiště.

A na ulici tma. Sytá, zvalená, lepkavá, rozcapená v páře.

Co, děvko, polykáš? Nebo na tváře?

A schytl takový nátisk,

až z trumpet slzy pršely.

To chtěl.